

způsob, že se odklad nepovoluje, povolil odklad pouze, složí-li dlužník jistotu — překročil meze rekursního návrhu.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, R I 284/25.)

Soud první stolice povolil dle Šu 42 čís. 5 ex. ř. odklad exekuce vyklizením. Vymáhající věřitel domáhal se v rekursu zamítnutí návrhu. Rekursní soud vyhověl rekursu potud, že učinil povolení odkladu závislým na složení jistoty, jinak rekursu nevyhověl.

Nejvyšší soud k dovolatelovu dovolacímu rekursu usnesení rekursního soudu, ponechané v hlavní části netknutým, změnil v napadené části v ten rozum, že ohledně povinnosti navrhovatele ku složení jistoty obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací soud, když si vymáhající strana nestěžuje do rekursního usnesení, nemohl se obíratí otázkou, zda vůbec mohla býti odložena v úvahu přicházející exekuce, proto rekursní usnesení ve hlavní věci ponechává netknutým. Jsa nucen rozhodnutím nižších soudů utvořený stav si osvojiti a přihlížeti ku návrhu ve stížnosti vymáhající strany do usnesení soudu první stolice, dožadujícímu se jedině, by toto usnesení prvního soudu bylo změněno v ten způsob, že se návrh na odklad exekuce vyklizením zamítá, uznal dovolací soud, že rekursní soud tím, že změnou usnesení první stolice učinil navrhované povolení odkladu exekuce závislým na tom, že navrhovatel složí k exekučnímu soudu do 14 dnů jistotu 3.000 Kč za možné újmy, jež by následkem povolení odkladu exekuce vzešly vymáhající věřitelce, jinak že bude pokračováno v exekuci, vybočil z rámce rekursního návrhu, že rozhodl o něčem, co nebylo navrhováno. Tím rekursní soud vzhledem ku předpisu Šu 405 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. pochybil po stránce právního posouzení, proto bylo důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti i po této stránce usnesení soudu první stolice, které ostatně tím, že v této příčině nebylo si stěžováno do něho, bylo ohledně povinnosti ke složení jistoty již v právní moci, když o něm rozhodoval rekursní soud.

Čís. 4923.

Nelze zastaviti dědický podíl (nárok na vydání dědického podílu).

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Rv I 320/25.)

Žalobu proti bance o zaplacení 4.410 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jak již procesní soud správně uvedl, závisí rozhodnutí sporu na vyřešení otázky, zda dal žalobce žalované bance pro povolený mu úvěr do

zástavy svůj nárok na dědický podíl po svém zesnulém otci, t. j. na jednu čtvrtinu cenností, náležejících do pozůstalosti a uložených u žalované banky, a pakli ano, zda takováto zástava po zákonu jest přípustna pokud se týče účinná. V onom směru zjistil procesní soud, že žalobce dal skutečně bance do zástavy svůj nárok na zmíněný dědický podíl, jednak pro úvěr do výše 20.000 Kč, jednak pro další úvěr 5.142 Kč. V odvolacím řízení nedoznalo sice toto zjištění změny, avšak odvolací soud vzhledem k svému odchylnému právnímu názoru pokládal okolnost, zda došlo ke smluvní zástavě dědického podílu pokud se týče nároku na tento podíl za nerozhodnou, poněvadž prý s ohledem na kontokorentní spojení stran nebylo k zajištění banky zvláštní zástavní smlouvy vůbec třeba. Tento názor ovšem nelze sdílet, neboť nejde o otázku, jaké povahy byla konečná pohledávka žalované banky, nýbrž o to, zda byla banka oprávněna, učiniti se zaplacenou z jedné čtvrtiny cenností, pro pozůstalost žalobcova otce u ní uložených. Banka v první stolici netvrdila, že jí toto právo příslušelo z důvodu práva zadržovacího, nýbrž odvozovala svůj nárok ze zvláštní zástavní smlouvy, ujednané se žalobcem. Uplatňovaným rozporem se spisy, jež dovolatelka shledává v tom, že napadený rozsudek uvádí, že banka vyplatila žalobci uvedené částky na srážku z podílu dědického, ač ve zjištěních procesního soudu, jež soud druhé stolice převzal, není pro to opory, netřeba se obírat, poněvadž okolnost tato vzhledem k právnímu posouzení věci, jak bude rozvedeno, není podstatnou. Jest zjištěno, že žalobce zastavil svůj nárok na dědický podíl také pro pohledávku 5.142 Kč. A jen o tu ve sporu jde. Nutno tedy řešiti i druhou otázku, zda bylo zastavení toto po zákonu přípustné a účinné. K této otázce jest odpověděti záporně. Jest sice pravda, že dle §u 448 obč. zák. může býti zástavou každá věc, která jest předmětem obchodu, a že také dědický podíl sluší řaditi k »věcem« toho druhu, poněvadž může býti prodán (§§ 1278, 1065 obč. zák.). Zastavení dědického podílu překáží však zvláštní předpis §u 822 obč. zák. v novém doslovu, který převzal zásadu dvorského dekretu ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s. a dopouští před odevzdáním pozůstalosti jen zabavení jednotlivých, určitých věcí, do pozůstalosti náležejících, které byly pozůstalostním soudem dány dědici k volné disposici, což se v tomto případě nestalo, nikoliv však dědictví v celku, tedy ani jeho poměrné části, napadnuvší některému ze spoludědiců. Toto obmezení netýká se jen exekucního práva zástavního, nýbrž také zástavního práva smluvního, neboť bylo by v rozporu se základními právními zásadami, ba protismyslným, by věřitel, nabyvší zástavy dobrovolně, měl míti příznivější postavení než věřitel, jenž se domáhá zajištění soudního. (Srovnej motivy k novelisaci §u 822 obč. zák.: »bezüglich des „Erbrechtes im ganzen“ bleibt natürlich der Ausschluss der Pfändung wie der Verpfändung unberührt, den das Hofdekret vom 3. Juni 1846 J. G. S. 968 als eine Folge des Spezialitätsprinzipes des Pfandrechtes feststellt,« pak Ehrenzweig System II/2 str. 517 § 532, Mayr, Lehrbuch des bürgerl. Rechtes § 265 a § 556). Při kupu dědictví přejímá mimo to kupitel také všechny povinnosti dědicovy (§ 1278 obč. zák.), při právu zástavním směřuje však jeho snaha především k úhradě jeho pohledávky. Není podstatného rozdílu, zda jde o zastavení podílu dědického, či nároku na jeho vydání, neboť tento ná-

rok není zvláštním samostatným právem, nýbrž podstatnou součástíkou dědického práva spoludědicova, jaksi výronem tohoto práva. Nedo-
pouští-li však zákon zastavení práva dědického vůbec, jest tím vylou-
čeno i zastavení této jeho součástky. Nenabyla tudíž žalovaná banka uve-
denou již disposicí žalobcovou práva zástavního, tudíž ani práva odlu-
čovacího dle Šu 11 vyr. ř., a zaplatil-li žalobce, jak nesporno, včas kvotu,
připadající na pohledávku žalované 5.142 Kč, kterou tato k vyrovnacímu
řízení přihlásila, uhradil tím ve smyslu Šu 53 vyr. ř. celý svůj dluh a jest
proto žaloba, již se žalobce domáhá vrácení zadržného zbytku, odu-
vodněna.

Čís. 4924.

**Okolnost, že řízení o žalobě základní rozepře bylo skončeno rozsud-
kem pro zmeškání, nevylučuje obnovu řízení pro nové skutky a průvody
a má toliko ten význam, že dostavivší se strana v obnoveném řízení ne-
musí již dokazovati pravdivost svého skutkového přednesu, jež soud
položil za základ svému rozsudku pro zmeškání.**

**Obnovy dle Šu 530 čís. 7 c. ř. s. nemůže se domáhati, kdo z nedba-
losti neuplatňoval již v dřívějším sporu okolnost, tvořící základ obnovy.
Nedbalost jest spatřovati v tom, že postoupený dlužník se nepřesvědčil,
zda postupní listina jest firemně správně podepsána.**

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Rv I 355/25.)

Žalobu o obnovu řízení z duvodu čís. 7 Šu 530 c. ř. s. procesní
soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle ža-
loby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Firma M. a spol. postoupila postupní listinou ze dne 22. května
1922 svou pohledávku proti žalobci částkou 9.363 Kč 60 h žalované
bance. Postupní listina byla podepsána pouze veřejným společníkem
firmy M. a spol. A-em, ačkoliv podle společenské smlouvy bylo zapo-
třebí kolektivního podpisu dvou společníků, což bylo i patrné z obchod-
ního rejstříku. Žalobce byl o postupu vyrozuměn, vzal vyrozumění to
bez námitek na vědomí a zaplatil žalované bance na postoupenou po-
hledávku 6.000 Kč. Jelikož zbytek zaplatiti se zdráhal, byl žalován a
když se k prvnímu roku nedostavil, byl k návrhu nyní žalované banky
rozsudkem pro zmeškání ze dne 14. listopadu 1923 uznán povinným,
by jí zbytek postoupené pohledávky 3.363 Kč 60 h s příslušnými úroky
a útratami zaplatil. Žalobce domáhá se obnovy tohoto řízení, skonče-
ného rozsudkem pro zmeškání, opíraje svou žalobu o důvod Šu 530
odstavec první čís. 7 c. ř. s. a tvrdě, že se teprve 17. ledna 1924, tedy
v jednoměsíční lhůtě Šu 534 c. ř. s. dozvěděl od Kurta M-a, že postup
byl neplatným, protože postupní listina nebyla firemně podepsána. Nelze
souhlasiti s dovoláním, že žalobce nezaviněnou neznalostí zápisu v ob-
chodním rejstříku a jeho uveřejnění (čl. 25 odstavec třetí, 46 odstavec